

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Η ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΤΗΣ Ν. ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ—ΓΚΙΚΑΣ

Δέν ξέρω αν ο φίλος ο Σ. Καραντινός «υιοθετεί» κι' «έγκρίνει» ο ίδιος τη σκηνοθεσία του στον «Κληρονόμο της τσάτσας» του κ. Γ. Σπαταλά και στον «Μπαρμπαουγιέ» του Μολιέρου, που μάς έδωσε προχτές στα «Όλύμπια» με τους ήθοποιούς και τους μαθητές της Νέας Δραματικής Σχολής του. Κι' αυτό γιατί ο κ. Σ. Καραντινός έχει πάντοτε ένα ατέλειωτο κεφάλαιο αισθητικές επιφύλαξες και ύστερες αισθητικές άποψεις, για να κρίνει, να μελετά, ν' αναθεωρεί, να συζητεί, να δικαιολογεί ή ν' απορρίπτει ο ίδιος την εργασία του μόλις βλέπει το φώς της ράμπας, και ποτέ για να μάς πει: «αυτό είναι μία παράσταση όπως την πιστεύω, περπατήστε να την δείτε και να την κρίνετε». Για μένα ωστόσο, που παρακολουθώ τώρα και χρόνια τη δουλειά του, και που αιστάνομαι την υποχρέωση να σέβωμαι τους ατέλειωτους μόχτους και τις θυσίες του για την αναζήτηση νέων και πνευματικότερων θεατρικών δρόμων, είναι το λιγότερο ευχάριστο να διαπιστώνω πως η προχτεσινή εμφάνιση της «Ν. Δ. Σ.» με τα προαναφερμένα έργα, στάθηκε μία παράσταση με αληθινό ενδιαφέρον κι' αξιοσημείωτη έρμηνευτική επιτυχία. Εκείνο που κατά τη γνώμη μου στάθηκε το κυριότερο προσόν της παράστασης τούτης είναι η προσγειωμένη παραμονή της μέσα στον περίγυρο των θεμελιώδικων νόμων του θεάτρου, χωρίς τις έκζητημένες εκείνες «αφαίρσεις» και τις έξω από κάθε λογική εκείνες «αχηματοποιήσεις» του Λόγου και της Κίνησης που εξημέωσαν μίαν διάκερη σειρά από προηγούμενες παράστασεις της Ν. Δ. Σ. σε βαθμό τέτοιο που να μην ξέρει πιά τί να πει κανείς για

μία προσπάθεια που κατευθύνεται από έναν φωτισμένο και πνευματικών άνθρωπο σαν τον Σ. Καραντινό.

Και τα δύο έργα που μάς έδωσε προχτές η Ν. Δ. Σ. τα χαρακτήριζε μία ασύνηθη για την ιστορία της γοργότητα, ένας ρυθμός ζωντανός, και για πρώτη φορά μία ισορρόπηση αρμονική κι' ομοιόγενη διάθεση της (ποσοτικής) έκφρασης σ' όλο το πλάτος της σκηνικής δράσης των. Σημειώνω με ευχαρίστηση το θαυμαστό και τόσο πλούσιο διάφορο εκφραστικό παίξιμο του κ. Ο. Χατζηπαυλή στους ρόλους του Πέτρου «Κληρονόμος της τσάτσας» και του Φιλόσοφου «Μπαρμπαουγιέ». Αυτός ο νέος αληθινά έχει εν' αξιόλογο ταλέντο που πρέπει να προσεχτεί γιατί μάς έγυάται πολλά. Επίσης εντύπωση μ' άφησε η εργασία του κ. Κ. Μπόζεμπεργκ στο ρόλο του Περικλέους «Κληρονόμος της τσάτσας» και στον ρόλο του Μπαρμπαουγιέ. Εξαιρετη άκόμε η δ. Στ. Μετρούκας στο ρόλο της Κατίνας (Κ.τ.τ.) και άσκατά καλή η δ. Σ. Τριανταφύλλου στον ρόλο της Άγγελικης (Μπαρμπαουγιέ).

Εκείνο που ωστόσο ξεπερνά σαν γεγονός καλλιτεχνικό στον τόπο μας τα όρια κάθε κριτικής από την προχτεσινή εμφάνιση της Ν. Δ. Σ. είναι η σκηνογράφηση και τα κοστούμια του «Μπαρμπαουγιέ» από τον κ. Ν. Χατζηκυριάκο—Γκίκα. Ότι κι' αν έλεγα για την ένορασία τούτη θάμμοιαζε φτωχό κι' άνάξιο για να εκφράσει το βαθμό της άνωτερότητας της τέχνης που, ο αληθινά έξοχλος από ποίηση μαζί και σοφία αυτός καλλιτέχνης, μεταχειρίστηκε για να δημιουργήσει τη σύνθεσή του, δίνοντας και την τελευταία της λαφτομέρεια με ό,τι αρμονικώτερο, χαρακτηριστικώτερο, εκφραστικώτερο, και πρωτοτυπώτερο μπορούσε να συντασσει ένας καλλιεργημένος νους και να επιθυμήσει μια βαθειά αισθαντική ψυχή του αίωνα μας, σε σχέδιο και σε χρώμα. Παρηγοριά, όλόφωτη έλπίδα, αλλά και περήφανο καιάρι παρουσιάζεται σήμερα για το φτωχό και στενόκαρδο θέατρό μας ο Χατζηκυριάκος—Γκίκας, σαν κορυφή μιάς σκηνογραφικής σχολής ολοζώντανης και καινούργιας, μιάς σχολής γιομάτης αλήθειας, μιάς σχολής που το πλούσιο πνευματικό της περιεχόμενο, χωνεμένο καταστάλαγμα της έπιδρασης των μεγάλων σύγχρονων Γάλλων δασκάλων και της Έλληνικής φύσης, μιάς σχολής πλερίανεοελληνικής, πρέπει να το νοιώσουν οι Έλληνες και να επωφεληθούν. Γιατί σίγουρα αυτή η σχολή αποτελεί τον βίβαιο φωτεινό πρόδρομο της δόξαις κι' άναπτυσσόμενης λυτρωτικής προσπάθειας του νεοελληνικού μας θεάτρου, από το τέλμα της ρουτίνας του.

Μ. Κ.